

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **N. Ch.**, zastoupené JUDr. Zuzanou Artnerovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Vodičkova 17, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 8 Az 34/2004, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2004 č. j. OAM-6157/VL-19-K03-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2004 č. j. 8 Az 34/2004 – 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 4. 2004 č. j. OAM-6157/VL-19-K03-2003 nebyl žalobkyni (dále i „stěžovatelka“) udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“), současně na ni nebyla vztažena překážka vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona. Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu žalobkyně byla její obava z jednání ředitele společnosti, u které dříve pracovala, po návratu z vazby a nemožnost nalézt zaměstnání. Žalobkyně neuvedla žádnou konkrétní skutečnost, která by vedla k závěru, že byla ve vlasti pronásledována nebo má odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Co se týče obavy žalobkyně z možné pomsty ředitele společnosti, žalovaný konstatoval, že při odjezdu žalobkyně z vlasti byl ředitel stále ve vazbě, a v případě, že by po návratu žalobkyně došlo k jejímu ohrožení, má

reálnou možnost obrátit se na kompetentní orgány ve vlasti s žádostí o zjednání nápravy a pomoc. Po posouzení zpráv o situaci v Kazachstánu došel žalovaný k závěru, že potíže s nalezením zaměstnání nebyly způsobeny její národností či neznalostí kazašského jazyka, ale všeobecnou situací panující na trhu práce v Kazachstánu. Žalovaný také zdůvodnil, proč nebyl žalobkyni udělen azyl dle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu a proč na ni nelze vztáhnout překážku vycestování.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 12. 2004 č. j. 8 Az 34/2004-26 zamítl žalobu podanou žalobkyní proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku soud shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a mimo jiné uvedl, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný správní orgán poskytl v rámci řízení o udělení azylu žalobkyni možnost sdělit veškeré okolnosti týkající se jejího odchodu z Kazachstánu. Skutečnosti žalobkyní uvedené mají původ výlučně v jednání soukromých osob, vedených snahou ovlivnit žalobkyni při podávání svědectví, žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, které by vedly k závěru, že byla pronásledována státní mocí nebo s jejím souhlasem z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu. Jde-li o výrok podle ustanovení § 13 zákona o azylu, žalovaný dle soudu správně azyl za účelem sloučení rodiny neudělil, neboť ze skutkových okolností se nepodává, že by žalobkyně byla rodinným příslušníkem azylanta. Žalovaný také správně uzavřel, že u žalobkyně není dán důvod pro udělení humanitárního azylu (tj. neexistují okolnosti hodné zvláštního zřetele), přičemž nic nenasvědčuje tomu, že by žalovaný překročil meze správního uvážení či správní uvážení zneužil. S ohledem na uvedené Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen "s. ř. s. ").

Proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze podala stěžovatelka včas kasační stížnost z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka namítá, že soud na podkladě shromážděných důkazů nesprávně posoudil skutkový stav věci a na základě tohoto vydal nesprávný rozsudek. Dle názoru stěžovatelky nebyla provedena všechna šetření nutná k objasnění okolností rozhodných pro náležité a řádné posouzení věci, zcela byla opominuta skutečnost, že stěžovatelka byla nucena opustit zemi původu nikoliv pouze z důvodu ohrožení její bezpečnosti, ale rovněž proto, že orgány státní moci odmítají poskytovat ochranu, na kterou má podle platných zákonů občan právo. Stěžovatelka má za to, že její osobní situaci není možné posuzovat jako pouhý soukromý konflikt bez ohledu na faktickou situaci ve sféře výkonu státní politiky a moci, že se stala obětí jednání, které naplňovalo podmínky vyplývající z ustanovení § 12 zákona o azylu, a že u ní existuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. V rozsudku soud chybně uvedl, že stěžovatelka opustila Kazachstán 16. 11. 1999, když se tak stalo 16. 11. 2003. Stěžovatelka také tvrdí, že důvodem podání její žádosti o udělení azylu nebyla jen snaha o legalizaci pobytu v České republice. Stěžovatelka navrhuje zrušit napadený rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátit k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný konstatuje, že potíže, která stěžovatelka popsala, tedy obavy z jednání ředitele společnosti a nátlaky ze strany jeho příbuzných nelze označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, nejednalo se o činnost, která by byla zapříčiněna činností státních orgánů, ani

v ní nelze spatřovat diskriminaci stěžovatelky z důvodů azylově relevantních, stěžovatelka se nepokusila obrátit se svými problémy na kompetentní orgány. Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Městského soudu v Praze a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za vhodné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda měl či neměl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Rovněž namítá důvod dle ustanovení § § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný provedl ve věci řádné dokazování, pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů (vycházel zejména z tvrzení stěžovatelky uváděných v žádosti o udělení azylu ze dne 21. 11. 2003 a v pohovoru k žádosti ze dne 14. 1. 2004), na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Žalovaný v řízení o udělení azylu v souladu se zákonem nejprve posuzoval, zda stěžovatelka nesplňuje podmínky pro udělení azylu taxativně stanovené v § 12 zákona o azylu. Stěžovatelka jako důvody žádosti o udělení azylu označila toliko potíže, které měla ve vlasti se soukromými osobami (ředitelem společnosti, u které stěžovatelka nějakou dobu pracovala, a jeho příbuznými) a nalezením zaměstnání, přičemž neměla žádné problémy se státními orgány či jinými institucemi, neobrátila se na ně s žádostí o pomoc ani se neobávala případného jednání z jejich strany. Po posouzení tvrzení stěžovatelky žalovaný splnění podmínek pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu neshledal. Poté se žalovaný zabýval možnostmi udělení azylu podle ustanovení § 13 téhož zákona, podmínky pro jeho udělení rovněž neshledal. Následně zkoumal, zda by nebylo možné udělit stěžovatelce azyl dle ustanovení § 14 téhož zákona, přičemž podmínky pro jeho udělení v zákonem stanovených mezích správního uvážení nenalezl. Ke stejnému právnímu závěru ve věci dospěl i Městský soud v Praze. Nejvyšší správní soud se s uvedenými závěry ztotožňuje, neboť stěžovatelkou nebyly předestřeny žádné skutečnosti, jež by mohly být považovány za důvody pro udělení azylu dle příslušných zákonných ustanovení.

Nejvyšší správní soud navíc v souladu se svou ustálenou judikaturou připomíná, že povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu dle zákona o azylu, jen tehdy, pokud žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody

v zákoně uvedené. Z žádného ustanovení zákona o azylu však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu, jež žadatel neuplatnil, a poté k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Proto se žalovaný správní orgán nemusel v rámci předmětného řízení o udělení azylu zabývat komplexním hodnocením situace v Kazašské republice, a postačovalo hodnocení této situace ve vztahu ke skutečnostem uváděným stěžovatelkou.

Stěžovatelka v kasační stížnosti obecně namítá, že u ní existuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 odst. 1 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud však po prostudování spisového materiálu ve věci neshledal nic, co by svědčilo citovanému tvrzení, když v rámci celého správního řízení o udělení azylu stěžovatelka neuváděla, že by ve státě původu měla nějaké problémy se státními orgány či institucemi z důvodu své rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k sociální skupině, pro politické přesvědčení, že by jí hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu anebo by byl její život ohrožen v důsledku válečného konfliktu. Státní orgány stěžovatelce nebránily vycestovat ze země, v případě návratu se jejich jednání neobávala. Ostatně s otázkou existence překážek vycestování dle ustanovení § 91 zákona o azylu v případě stěžovatelky se dostatečným způsobem vypořádal již žalovaný ve svém rozhodnutí a poté soud v napadeném rozsudku, Nejvyšší správní soud nemá k jejich odůvodnění žádné výhrady.

Co se týče tvrzení stěžovatelky o chybně uvedeném datu jejího opuštění vlasti v rozsudku Městského soudu v Praze, Nejvyšší správní soud konstatuje, že soud skutečně v rekapitulační části odůvodnění napadeného rozsudku mylně uvedl, že stěžovatelka Kazachstán opustila 16. 11. 1999, ačkoliv ze spisového materiálu ve věci plyne, že se tak stalo dne 16. 11. 2003. Evidentně se však jedná o pouhou chybu v psaní, tedy o zřejmou nesprávnost písemného vyhotovení rozhodnutí, která nemá vliv na jeho zákonnost.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní neshledal namítané důvody podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) oprávněnými, proto kasační stížnosti zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu